C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hasek_Jaroslav-Obchod_s_rakvemi.pdb

PDB Name: Hasek_Jaroslav-Obchod_s_rakvemi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Hašek - Obchod s rakvemi

Panu Lindigrovi nesloužilo nijak štěstí. Už když ho nesli ke křtu, byl by málem nějaký splašený vůl nabral nesmyslně na rohy ženu, která ho zabaleného nesla do kostela. Když dostal první kalhotky, aby každý již z dálky viděl, že má co jednat s mužem, tu zůstal za ně viset na hřebíku dřevěné lávky nad potokem právě v ten první den. Poměrně dosti rychle za sebou následovala pak jiná neštěstí a dlouhá řada nehod. Tak spadl s půdy na nejkrásnějšího housera své matky a zabil ho. Jemu se sice nestalo nic a dokonce si liboval, jak je to příjemné, spadnout na husu, že to je jako do peřinky, ale zdá se, že jeho matka byla jiného mínění a že poprvé přišla do styku s malým Frantíkem rákoska, která se pak již v jeho rodině udržela.
Přitom však nesmí nikdo počítat s nějakou svévolností se strany mladého Lindigra. Katastrofy přicházely samy sebou... Jedno neštěstí odešlo, aby udělalo místo druhému. Ve škole číhal s pravítkem za dveřmi na svého spolužáka a samo sebou se rozumí, že jím praštil přes nos svého řídícího učitele, který právě neprozřetelně otevřel dveře.
Když pak později v letech, kdy se musí každý pořádný člověk zamilovat, si vybíral něžné dívčí postavy, zamiloval se obyčejně do takových dívek, které ho jen vodily za nos.
Byl zamilován celkem do dvanácti žen. Z těch se mu devět provdalo za jiné, když mu odpřisáhlo, že si nevezmou nikoho než jeho. Zbyly tři a z těch mu jedna utekla s jiným, jedna ho z rozmaru a z omylu polila vitriolem - a jedna, byla to rozvedená paní, o čemž nevěděl, vrátila se zas k svému muži.
Kdykoli něco začal, vždycky to špatně skončilo. Začal například kariéru státního úředníka. Jednou šel z úřadu, přišel do nějaké chumelenice a než se vzpamatoval, byl zatčen. Na policii mu našli v kapse kamení

a k svému úžasu se dověděl, že prý házel na dragouny kamením. Dostal dva měsíce, ztratil místo v státním úřadě, odvolal se co do viny i do výše trestu, a odvolací soud mu to zvýšil na pět měsíců.
Pak si zařídil obchod s kosmetickými prostředky. Usadil se v malém městečku, kde z 900 obyvatelů bylo 280 sklářských dělníků. Pochopitelně si ti dobří lidé nekupovali jeho pudry a vodičky pro zjemnění pleti, jemná toaletní mýdla, voňavky a pasty na zuby a voňavé masti pro vzrůst ňader a vlasů. Prodal to tedy za babku jednomu drogistovi do většího města s vojenskou posádkou, a nežli mu mohl ty zásoby odeslat, vypukl v krámě oheň a všechno to shořelo jako bengál.
Odjel tedy do města, aby se zastřelil. V hotelu si lehl do postele, natáhl kohoutek revolveru, stiskl, kule však jeho hlavu minula, proletěla tenkou dřevěnou stěnou do vedlejšího pokoje, kde vyrazila jednomu cestujícímu z ruky šálek čaje a rozbila v jeho kufříku vzorky likérů. Byly z toho dlouhé a nemilé oplétačky, pokuty a náhrada škody. Hoteliér si počínal tak, jako by mu nešťastný pan Lindiger rozstřílel celý hotel na sutiny a obchodní cestující udělal ze vzorků rozstřílené hektolitrové sudy likérů.
Není divu, že po všech těch útrapách a neštěstích nabyl výraz obličeje pana Lindigra neskonale smutný odstín.
Jednoho dne četl, že velkoobchod rakvemi prodá za příčinou úmrtí majitele za nízkou cenu své zásoby rakví. Pan Lindiger dlouho neuvažoval. Chápal, že už celá jeho smůla a všechna neštěstí ho nutí k tomu, aby obchodoval s něčím hodně smutným.
Rychle též uvážil velkou výhodu obchodu s rakvemi, že je to totiž předmět, který vždy nalezne své odběratele. "Hle," řekl si, "byl jsem již blízko smrti, proč bych tedy nedělal do rakví?" Koupil tedy zásobu rakví všeho druhu a hledal místo, kde by se s nimi usadil. Jeden jeho známý mu řekl, že v Dolních Opatrovicích není ještě podobný obchod ve velkém i v malém, že je to kromě toho v krajině s drsným podnebím.
Zažádal si tedy o koncesi a za tři neděle potom věšeli na jednom domě v Dolních Opatrovicích firmu:
FRANTIŠKA LINDIGRA
osvědčený velkoobchod v rakvích všeho druhu pro pány, dámy a děti.

Pan Lindiger měl na skladě přes tři sta rakví. Chodil mezi nimi ve skladišti a usmíval se. Bylo mu veselo u srdce. Konečně tedy nějaký předmět nezbytný pro každého.
Večer se v restauraci seznámil s místní honorací a jaksi ztrácel dobrou náladu. Přišla totiž řeč na letošní chřipku a on si stěžoval, že cítí nějaký tlak na prsou.
"Zde se uzdravíte," řekl mu pan kontrolor, "tady je velmi zdravá krajina."
"Saprlot, to mě mrzí," vzdychl pan Lindiger a zasmušil se.
Za čtrnáct dní chodil s hlavou svěšenou. Doposud ani jeden kupec. "Jsem veliký idealista," řekl sám sobě, "vždyť snad Pán Bůh dá a přece někdo umře." Za čtyři neděle chodil jako stín, pokoušeje se marně přilákat nějaké kupce nápisem připevněným na dveře: "Též na splátky."
Kolemjdoucí mu připadali jako samí cvalíci, zdraví jako buci. Celé hodiny provzdychal ve svém krámě: "Šmarja, vždyť je to zdravá krajina!"
V noci se mu zdálo o samých epidemiích, o choleře, skvrnitém tyfu, plačící vdovy a pozůstalí nestačili si u něho podávat dveře... Bylo to čtyřicet rakví za den, padesát rakví - celé rodiny umíraly. Právě posílá telegram jedné firmě: "Pošlete mi obratem jako rychlozboží 1200 rakví, třeba aušus." A pan Lindiger se v tom probouzí z krásného snu sám mezi svými rakvemi a nikdo nejde, neotvírá dveře a nepřeje si s pláčem, aby šel vzít míru.
Zkusil to tedy jinak. Večer v Besedě při pivě počal rozhovor o tom, že v Čině pamatují nejlépe na poslední věci člověka. Tam si hledí každý již za živa zaopatřit pěknou rakev. Manžel kupuje darem rakev ženě, děti rodičům.
Mluvil jako anděl. Vychvaloval onen zvyk a skončil tím, že by se něco podobného mělo zařídit i u nás, on by například předcházel dobrým příkladem a byl by ochoten dát jednu pěknou dubovou rakev do dobročinné tomboly, která se bude za týden pořádat. Osvědčí-li se to, jest ochoten při každé třetí rakvi dát malou dětskou rakvičku zdarma... Podívali se starostlivě na sebe, pak na jeho tácek a nakonec mu řekl jednatel oné zábavy, že do tomboly se přijímají věci těžké nanejvýš jeden kilogram.
Vrátil se rozlítostněn domů a za noc zhotovil tento plakát, který vyvěsil za okno:

Kdo si u mne koupí rakev, obdrží zdarma pěkný rubáš z prima plátna.
Kdo si objedná dětskou rakvičku, obdrží zdarma kolekci vkusných obrázků do rakvičky.
Při hromadné objednávce desátá rakev se neúčtuje.
Upozorňuji, že nehodící se rakve vyměním.

"Jestli již tohle nepomůže, já už nevím," řekl si s velikou nadějí. Nepomohlo to. Dostával halucinace, že zvoní umíráček... Běžel se vždy zeptat, kdo to zemřel a vracel se zklamán.
Pak se přihodilo, že zcela veřejně vykládal, že má bratra námořním lékařem, který je teď v Indii, kde zuří mor, a že mu psal, aby rychle přijel.
V hostinci říkal, že teď v zimě by bylo pro děti zdravé, kdyby je rodiče pouštěli bosé do sněhu, aby se otužily.
Pak se najednou jeho obličej rozjasnil. Jeden místní občan se nešťastnou náhodou střelil na honě do břicha a vypravovalo se, že to nevydrží. Pan Lindiger si mnul ruce a vykládal, že mu dodá rakev, jakou ještě Dolní Opatrovice neviděly.
I ta naděje byla klamná. Zraněného odvezli do Prahy do nemocnice a pan Lindiger běžel kus cesty za vozem, zoufale volaje: "Nevezte ho do Prahy, dám vám padesát procent slevy!" Obavy jeho se vyplnily. Pohřbili jeho naději v Praze.
Pak se přihodilo, že obvodního lékaře, který přijel očkovat školou povinné dítky, praštil v noci někdo holí přes cylindr. Podezřelý byl pan Lindiger. Zároveň přišla na hejtmanství nepodepsaná žádost, aby slavné c. k. okresní hejtmanství zakázalo lékařům ošetřovat nemocné.
Bylo to takhle v úterý. Ve středu našel četník, který šel vyšetřovat případ přepadení obvodního lékaře, na skobě u dveří oběšeného pana Lindigra. Kupodivu byl výraz jeho tváře veselý, což se vysvětlilo nápisem pod mrtvolou:
"A přece odbudu jednu rakev!"
Dodatečně se zjistilo, že na jeho psacím stole je nedokončené psaní, kterým hodlal objednat u bakteriologického ústavu ve Vídni dvacet rourek se zárodky skvrnitého tyfu. Byl to opravdu snaživý obchodník.

dlouze přepisoval J.Jozíf